

Ririro

Devojčica sa šibicama

Poslednje večeri u godini bilo je ledeno hladno, padao je sneg i već je bio skoro potpuni mrak. Kroz sumrak je išla jadna mala gladna devojčica. Nije imala kapu, a bose noge su joj bile plave od hladnoće. Krenula je od kuće u majčinih papučama, ali je jednu izgubila, a drugu je uzeo neki dokoni siledžija.

U kecelji je imala mnogo šibica, jer ništa nije prodala. Zato nije smela da ide kući, jer su je tamo verovatno čekale batine, a i tamo je bilo hladno. Sa svih prozora kuća sijala su svetla, a u vazduhu se osećao miris ukusnog pečenog mesa. Sneg joj je pao na kosu i ona je čučnula u uglu između dve kuće. Njene ledeno hladne ruke su bile veoma bolne.

Kad bi samo smela da upali jednu šibicu, mogla bi da zagreje ruke. Vatrica je prštala i

plamtela. Izgledalo je kao mala sveća. Ali kakva čudna svetlost...činilo se kao da sedi ispred male tople peći. Oh, kako je lepo! Tada se plamen ugasio i ona se vratila u hladni ćošak.

Kresnula je novu šibicu. Zamislila je da može da vidi kroz zidove u sobu. Na stolu je bila debela pečena guska i mnogo drugih poslastica. Guska se čak gegala prema njoj.. Ali plamen se opet ugasio i ona je ponovo sedela sama na hladnoj ulici.

Opet je zapalila šibicu. A sada... odjednom je sedela ispod prelepe jelke sa šarenim ukrasima i hiljadu sveća. Dok je pružala ruke ka svećama, šibica se ugasila. Hiljadu sveća se podiglo i pretvorilo u sjajne zvezde. Jedna od zvezda je počela da pada, ostavljajući svetlosni trag. Pomislila je: „Kad zvezda padne, neko umire.“ To je naučila od svoje bake.

Zapalila je još jednu šibicu. Opet je videla čudno svetlo. I tamo... odjednom je ugledala svoju baku, sjajnu i blistavu, sa milim pogledom u očima. „Bako, molim te, povedi me sa sobom“, povikala je devojčica. „Kad se plamen ugasi, tebe opet neće biti, kao ni guske, ni peći ni jelke.“

Brzo je zapalila sve šibice jer je želela da baka ostane. Svetlost je bila još jača od dnevne svetlosti. Nikad baka nije bila tako lepa. Uzela je devojčicu u naručje i uznela se sa njom.

Sve više i više, tamo gde postoji samo sreća, a nema hladnoće ili gladi. Sada su bili zajedno sa Bogom.

Sledećeg jutra, u uglu između kuća, ljudi su zatekli nepomično telo devojčice ružičastih obraza, sa osmehom na usnama. Smrznula se na smrt poslednje noći u godini. Zasjala je prva svetlost nove godine.

Svakako je pokušala da se malo zagreje, pričali su ljudi. Ali niko nije znao za divne stvari koje je sinoć videla. I niko nije znao da su ona i njena baka započele novu godinu na radosnim nebesima.